

at det særlig skulde blive til Byrde for Førgørgelseskommunen, som skulde refundere den Fattighjælp, som blev ydet af Opholdskommunen. Jeg tror ogsaa, det vilde være en heldig Bestemmelse, og i alt Fald utvivlsomt mere human end den, man nu har. Der som man nu har Personer, som man ikke tror kan komme af med, komme de Vedkommende paa Grund af det Maximumbeløb, der er fastsat for hver Dag, til at leve saa indskrænktes som muligt. Ligeledes blive de Paagældendes Klædningsstykker meget tarvelige, naar man skal følge den nuværende Lovgivnings Maximum. Med Hensyn til Klædningsstykker have vi saa vidt jeg veed, Forordningen af 1844, hvorimod Førgørgelsen er bestemt efter Loven af 12te Marts 1864. Men det er meget tvivlsomt, om det ikke var bedre at interessere Opholdskommunen mere end nu ved at sige, at hver af de to Kommuner, Opholdskommunen og Førgørgelseskommunen, skulde bidrage det Halve, altsaa kun Halvdelen refunderes af vedkommende Førgørgelseskommune. Det er ikke nogen principiel Forskjel, men saa kunde man i alt Fald være overbevist om, at der ingen Uret skete vedkommende Førgørgelseskommune. Med Hensyn til Omkostningerne ved Hjemsendelsen, som findes omtalt i samme Paragraf, skal jeg bemærke, at der her er indført et ganske nyt Princip, maaste fordi det skulde være analogt med Bestemmelsen i § 44, nemlig at Udgiften ved Trængendes Hjemsendelse for Fremtiden kun skulde refunderes ligeledes med $\frac{3}{4}$. Tidligere var det saa, at hver Kommune skulde udrede Halvdelen af Udgifterne, og jeg er tilbøielig til at tro, at det var det Heldigste at blive staaende ved de gamle Bestemmelser. Der mangler en Bestemmelse, som man har fundet i det tidligere Lovforslag, i alt Fald i det af 1874, og ligeledes i det af mig i Fjor indbragte Forslag. Det var den Bestemmelse, at der i enhver Amtskommune skulde oprettes en Sygeanstalt, saaledes at de Fattige og de, som stode nær ved Fattigvæsenet, kunde blive frit indlagte til Sygepleie i alt Fald mod en billig Betaling. Imod dette Forslag kunde der mulig indvendes, at det maaste kunde føre til, at man ikke var saa tilbøielig til at gaa over i Sygekasser, og da man tænker sig Sygekasser oprettede trindt omkring i Landet, maatte Vedkommende ty til Sygekasserne, og altsaa kan den Bestemmelse undværes, som har været i de tidligere Lovforslag. Jeg kan ikke erkjende Rigtigheden heraf, thi naar en Mand gaar over i en Sygekasse, er det ikke alene for at faae fri Læge og Medicin, men ogsaa for at faae et lille Bidrag til hele Familien.

Jeg er næsten tilbøielig til at tro, at det snarere vilde virke til Udbredelse af Sygekasser end modvirke disse, dersom man i ethvert Amt havde en Anstalt, hvor Fattige kunde forpleies paa en billig Maade. Jeg skal ikke opholde mig yderligere derved, jeg har kun villet hentyde til, at jeg vilde ønske det for heldigt, om en lignende Bestemmelse var kommen ind i Lovforslaget som den, der fandtes i de tidligere Lovforslag. Med Hensyn til Førgørgelse af døvstumme, blinde og idiotiske Børn, da forekommer det mig, at der her er en Slags Individier, som maa forsynes af Staten, og jeg tror, vi maa tage aandsvage Børn med. Skal der være Tale om, at vi paa en eller anden Maade kunde naae at udjævne Byrden mellem de forskellige Kommuner, ser jeg ikke rettere, end at man kan gjøre et lille Skridt i denne Retning, thi det kan træffe sig, at en enkelt Kommune kan have mange af den Slags stakkels Børn, saaledes at en Kommune faar en stor Byrde ved en Førgørgelse af disse stakkels Børn, da de koste meget paa vedkommende Anstalt her i Kjøbenhavn. Dertil kommer, at det jo nu er saaledes, at der er mange Forældre, som nødig vilde have deres Børn navnlig paa Blinde- og Sbiotanstalterne, fordi de vide, at de selv skulde betale en Del af Udgifterne derved, og skal det betales af Fattigvæsenet, bliver det at betragte som en almindelig Fattigbyrde. Jeg indrømmer, at her har man foreslaaet, at det ikke skulde betragtes som almindelig Fattigbyrde, men alligevel tror jeg, man er mere tilbøielig til, saa snart man ser, at et Barn har en eller anden af nævnte Feil, at sende det til vedkommende Anstalt. Jeg tror, at dette er human, baade for de enkelte Individier og Samfundet, thi hvor kjerlige end Forældrene kunne være mod det stakkels Barn, kunne de dog aldrig forsynge det og pleie det paa den Maade, som det kan ske ved Anstalten, hvor der er Lærere til at opdrage og oplære saadanne Børn. Derfor vilde jeg have ønsket, at Regeringen var gaaet den Vej, jeg foreslog i Fjor. Den høitagtede Indenrigsminister udtalte den Gang, at det var væsentlig det Selvsamme, som var foreslaaet i de tidligere Regeringsforslag, og da det væsentlig var det Selvsamme, som jeg havde foreslaaet, er det en Selvfølge, at jeg gaar ud fra, at den høitagerede Indenrigsminister er villig til at følge med til at faae alle disse abnorme Individier forsynede af Staten, altsaa i de Anstalter, som Regeringen, altsaa den nuværende Indenrigsminister, selv har anerkjendt. Jeg skal indrømme, at det er et Skridt fremad, saaledes som Forslaget er affattet her, at